

עמית רופא

5 שירים

*

בגן הצבורי, מעבר לילדים,
אני מחלק את הגן במבטים.
בימין ילדות פורחת
שבכל יום שעובר
היא קצת נשפחת,
ומשמאל, במעיל אפר,
ילדות שנשכחה בכפור.
אי שם בגן אחר,
בחלצה סגולה, חור,
מתגרה בעץ גבוה או
בחתולה זריזה כמו
שד שמן השיחים יצא,
ילד בלב בצצה.
הוא לא פורח בנרקיס
אך הוא חושב שלהניס
חתול לתוך שיחים גדולים
פותר בעיות של גדולים.
הוא לא הבין, הוא לא ידע,
שאותה ילדות בצצה
אינה נפתרת ברדיפה
אחרי זנבות או בקפיצה
על ענפים המשתרגים
מעל ראשי הילדים.

חצות

לטלי

נְרִיחַ תְּפוּזִים מִכָּה בְּרֵאשׁוֹנָה
וּכְבָּרֵאשׁוֹנָה אֵימָה נִזְעַם,
הַפְּרָדָס הוּא לַיְלָה כָּלֵב יוֹם
אֶפְלָה בְּשׁוּמָה וְשִׁמְשׁ תְּפוּזִים.

בְּגִיל שְׁלוֹשִׁים לְשֶׁבֶת וְלִכְתֹּב
(כָּעֵת אֲנִי מִבֵּית רַק בְּעֶבֶר)
וּמִבְּטֵי מוֹשֶׁר אֶל הָעוֹלָה בְּאוֹב
וּבְתוֹכִי בּוֹקֵעַ קוֹל יֶלֶד שְׁגֵבֵר

עַל שְׁאוֹן הָאוֹטוֹבוֹסִים בַּחֲנִיּוֹן שֶׁל הָן.
לְכֹן בְּעֶרְבַי יֵשׁ לְשֶׁבֶת וְלִרְאוֹת
בְּמַעֲוֵט הַנֶּפֶשׁ; וְגַם לְתֵת אֲמִדָּן
לְסֶךְ הָאָדָם. גַּם אִם לֹא טוֹב הָיִיתָ.

בֶּן שֵׁשׁ־עֶשְׂרֵה הָיִיתִי כְּשִׁשְׁמֹשׁ הַתְּפוּז
פְּקַעָה מִקְלַפְתָּהּ. וְרַק שְׁנוֹתַי אֲתִי.
נִזְרַקְתִּי לְעֶבֶר, כָּעֵת אֲנִי אַחֲזוּ
כְּמִשְׁחָקִי צְלָלִים בֵּין קִירוֹת בֵּיתִי.

הָעֶשֶׂב הַצֵּמָא עוֹדוֹ שׁוֹתָה מָטָר,
וְהַבְּשָׂר הַחַי קְרוּעַ וְנִכְלָם,
וְאֵב הַרְחָמִים עָנִי וּמִפְטָר,
וְאַרְבַּע הַרוּחוֹת צוֹלְבוֹת אֶת הָעוֹלָם.

שירים קטנים על זמן

1

זמן חסר תכלית,
שקוף, נטול אשמה,
צפית בי ממית
את כל הנשמה.

2

ולעבר כבר אין זוכר
(צ'לע שבגוף אחר התכה).
אני עכשו בגן אחר,
על הספסל פורש שמיקה.

3

הז חפיתי לשוא שהזמן יתקן
מיני שגיונות וימים עצובים.
כך הלכתי שולל אחרי הזקן,
אחרי סבא זמן - מחשב הקצים.

4

חשוב קצים בבית קפה
בין שוקו לעוגה,
משיח על מחוג רפה
דוהר בלי הפוגה.

רְאֵי כְבוֹד מַחְשֵׁיךָ פָּנָיו,
רְאֵי כְבוֹד אוֹמְרִי:
אֶתְּהָ כָּעֵת, אֶתְּהָ עֲכָשׁוּ
בְּאַרְצֶךָ כְּכֹר גֵּר.

5

אֵל תִּתֶּן אֶת הַכֹּל
כִּי הַחֲשֵׁךְ יִקַּח
אֶת חֲרוֹת הַיְלָדוֹת
אֶל הָעֵצָב הָרָד,
וְהוּא שֵׁם יְמוּלֵל
אֶת הַזְּמַן הָאָרֶךְ
וַיִּנְיַח עַל תֵּל
אֶת גּוֹפְּךָ, כְּעַל מוֹךְ.

שיר פרדה

אַרְבַּע שָׁנִים מְנַסְרִים אֶת הַגּוֹף.
מָה נּוֹתֵר? רַק אֲבָקָה שֶׁנִּפְלָה
מֵאֲמִצֵּעַ נִפְשׁוֹ שֶׁל גּוֹפֵי הַשְּׁדוּף.
עֲכָשׁוֹ הָאֲבָקָה הִיא תִּפְלָה.

אַרְבַּע שָׁנִים - קוֹנְדוּם מְנַפֵּחַ
אֶת אֲוִיר רֵאוֹתֵינוּ גּוֹל.
מֵאֲמִצֵּעַ עַד אֲמִצֵּעַ הַשְּׁמֶשׁ נִפְחַ
נְשִׁימָה בְּמַחִיר הַמּוֹזָל.

יְדוּעַ לִי כֶּבֶד שֶׁאֵין לוֹ תַחֲלִיף,
לְזִמְן הַחֹרֶת בְּגוֹפֵי כִבְתִּגְלִיף
עַל קֶרַע הַנֶּפֶשׁ אֶת פֶּחַד הַיָּד

שֶׁהוֹשָׁטָה כְּחֶפֶז לְמִשׁוֹת מְבֻצָּה
אֶת קֶצֶף הַרְגֵשׁ וְרִיר הַיְקִיצָה.
אַרְבַּע שָׁנִים הֵן הוֹנָה מְגִיד.

וְכָל הַצֵּעַר שֶׁהִזְכֵּרוֹן נוֹשָׂא עִמּוֹ
נִמְסָה, הוֹפֵךְ לְשִׁיר.

בְּגִנָּה כּוֹסֶסֶת הַכִּנְיָמָה
וּבְרַחֲבוֹת נְעֻלָּמִים עֲצִים,
אִין עֶרֶךְ לְנִדְלָ"ן אֶךְ מִחִירוֹ
עוֹלָה.

כָּעֵת, אֲנִי סְגוּר בְּבֵית.
כָּעֵת, אֲנִי רוֹאֶה תְּמוּנָה:
אֲנִי רַחוּק עִם אֲנָשִׁים מֵתִים.
כִּי לְעֵבֶר כָּבֵד אִין זוֹכֵר
וְעַל הָאָרֶץ קֵר. וְקֵר לִי.

וְכָל עוֹנוֹת הַשָּׁנָה מֵתְּמוּסָסוֹת
בְּגוּפִי. וְאֵנִי? כֵּאלֹו הָיִיתִי מֵעַגֵּל.
אִין סוֹפִי. וּבִזְמַן שֶׁרְאִיתִי אֶת הַזְּמַן
מֵתַפְתֵּל כְּתוֹלַעַת בְּמַעֲלֵה הָעֵץ
לְעֵבֶר גֵּן הָעֵדֶן שֶׁל הָעֵלִים
הַיְרֻקִים, הַעֲפָרִיתִי.

וְאֵת, שֶׁלְנִצַּח תִּלְעָגִי לְזִמְן וְלְעֲצִים
שְׁלִי, אֵת, מוֹצֵאת מְנוּחָה
בְּהַחְמִיצֵךְ מְלֻכְפוֹנִים וְעִגְבָּנוֹת
לְשָׁנִים הַבְּאוֹת.

וְהַשָּׁנִים בָּאוֹת חוֹרוֹת
כְּעִגְבָּנִיָּה מִחֻמְצָת. וְהֵן
זוֹרְמוֹת, כְּמוֹ נַחַל, בְּגֵאוֹן
בוֹקְעוֹת אֶת יְמֵי, מְלוּחָוֹת מִדְּמָעוֹת.